

„Răușca“ de M. Gernetova și T. Gurevickowa, în interpretarea păpușarilor germani.

Teatrul de păpuși din Gera (R.D.G.)

Pentru a doua oară oaspetele țării noastre, ansamblul german s-a prezentat cu spectacolele *Zăpada uitată* de Horst Salomon, *Răușca* de M. Gernetova și T. Gurevickowa și *Petrică și lupul* — adaptare pentru păpuși după suita lui Serghei Prokofiev.

Recentele producții ale ansamblului din Gera ni s-au părut unitare sub raportul viziunii și stilului interpretativ.

În *Zăpada uitată*, asistăm la peripectivile prin care trece zăpada pentru a căpăta o culoare, după ce Mama Natură reușește să smulgă păușutul de sub puterea unei vrăjitoare ce-i răpise toate podoabele. Iarna, ajungând prea târziu la împărțirea darurilor, nu mai găsește nimic pentru odrasla ei, sortită astfel să rămână cenușie. După nenumărate încercări, neaua primește de la gîngășul dar curajosul ghiocel, haina ei albă, de o imaculată puritate. O mică poveste, cu farmec și prospețime, deși peripectivile se desfășoară cam liniar. Lumea animalelor și a plantelor, conjugată firesc cu câteva elemente ale naturii — marea, focul, pădurea — se perindă într-un decor simplu, funcțional și sugestiv, desfășurînd o paletă coloristică bogată, subtil armonizată. Mișcarea are o eleganță suplă, bine sincronizată cu inspirația partiturii muzicale (Gerhilde Müller-Ortwein). Am reținut, în deosebi, frumusețea mișcării în scenele cu Marea (Gabriela Schellenberger), Focul (Cristel Freudenthaler), Pădurea (ansamblu). Chiar dacă în spectacolul realizat de Hermann Rumohr nu se manifestă o deosebită originalitate, merită aprecieri rafinamentul minuii.

Al doilea spectacol relatează, în prima parte, pășunile neascultătoare răuști Pepi, care ajunge în ghearele lupului. Lupul nu este un lup oarecare, doar lacom și rău, ci și insinuant și perfid; se cere, de aceea, concursul copiilor, care, împreună cu Ariciul și Iepurașul, trebuie s-o salveze pe răușcă. Jocul este condus cu vervă și inteligență de actorul Joachim Gerth, care menține o permanentă viață legătură între scenă și sală. Un spectacol alert, în care armata micilor salvatori — copii și păpuși deopotrivă — se lasă cu convingere în voia înduioșării îngăduitoare față de un lup ce se declară cumsecade, ca să intre apoi, la fel de spontan, în alarmă, cînd se vîd păcăliți de șiretul răpitor. Tristețea și voioșia sînt legate printr-o punte pe care nimeni nu se sfiește să o treacă dintr-un singur salt. Pepi este, bineînțeles, salvată, spre satisfacția tuturor celor ce au luat parte la temerara aventură.

Pentru partea a doua a spectacolului, Hermann Rumohr s-a oprit la suita lui Prokofiev *Petrică și lupul*, adaptînd-o într-un incident muzical pentru povestitor și instrumente solo (fiecare instrument reprezintă un personaj bine definit). Fără îndoială că suita lui Prokofiev este foarte tentantă pentru orice teatru ce se adresează copiilor. Cu un spor de inventivitate, ideea, extrem de generoasă, ar fi putut duce la o realizare care să se situeze pe o nouă treaptă de concepere și de receptare a actului teatral. Dar, după un început promițător (pe un ecran sînt proiectate siluetele personajelor însoțite de instrumentele ce le personifică), emoția și interesul descresc lent.

Păpușile, utilizate și în povestea precedentă, au, de astă dată, un rol pur ilustrativ al împlinirilor relatate de o voce din off.

După povestea lui Pepi — în care micii spectatori au fost permanent solicitați, — era firesc ca, în această modalitate, participarea și atenția să scadă, gîngășele linii melodice ale lui Prokofiev pierzîndu-se în gol. De altfel, însăși ideea prezentării acestui „joc muzical“ — după opinia noastră, insuficient prelucrat pentru scenă —, în același spectacol cu *Răușca*, este oarecum arbitrară, fiind vorba de două lucrări ce presupun praguri diferite de percepție.

Dincolo de eleganța și subtilitatea minuii, spectacolele teatrului din Gera ni s-au părut, în ansamblu, a avea acel soi de frumusețe simplă și cuminte, amintind scrisul unui copil cu nota 10 la calificafie. Dar, dacă preferăm un scris de nota 9, dar cu trăsături mai relevante pentru personalitatea și sensibilitatea realizatorului, nu înseamnă că am uitat să privim cu ochii copiilor...

Reacția sălii ne-a confirmat-o.